A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2008. október 23.*

A C-274/05. sz. ügyben,

az EK 226. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt a Bírósághoz 2005. július 4-én

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: G. Zavvos és H. Støvlbæk, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

a **Görög Köztársaság** (képviseli: E. Skandalou, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen

benyújtott keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: görög.

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök, J.-C. Bonichot, K. Schiemann (előadó), J. Makarczyk és L. Bay Larsen bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,
hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2007. január 18-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2007. április 19-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Keresetében az Európai Közösségek Bizottsága annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy:

– mivel nem ismeri el a más tagállamok illetékes hatóságai által az elismert képzések keretében kiállított okleveleket,

– mivel az irányelvben engedélyezettnél több esetben írja elő kiegyenlítő intézkedések alkalmazását,

– mivel a felsőoktatási tanúsítványok szakmai egyenértékűségének elismerésére jogosult tanácsot (Symvoulio Anagnoriseos Epangelmatikis Isotimias Titlon Tritovathmias Ekpaidefsis, a továbbiakban: „Saeitte”) annak vizsgálatára vonatkozó hatáskörrel ruházta fel, hogy „a felsőoktatáshoz tartozik-e az az oktatási intézmény, amelyben a kérelmező a szakmai képzését végezte”, és hogy milyen mértékben „rendelkezik a kérelmező megfelelő szakmai tapasztalattal abban az esetben, ha a képzési idő legalább egy évvel kevesebb annál, mint amelyet Görögországban ugyanazon hivatás gyakorlásához megkövetelnek”,

– mivel a közszektorban történő alkalmazáshoz és a görögországi szakmai kamarába történő felvételhez nem veszi figyelembe a képesítések szakmai elismerését,

– mivel az említett szakmai kamarába történő felvételhez a görög konzuli hatóságok által felülhitelesített és a külügyminisztérium vagy valamely ügyvéd által lefordított igazoló okiratok bemutatását követeli meg,

a Görög Köztársaság nem teljesítette a 2001. május 14-i 2001/19/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 206., 1. o.) módosított, a legalább hároméves szakoktatást és szakképzést lezáró felsőfokú oklevelek elismerésének általános rendszeréről szóló,

1988. december 21-i 89/48/EGK tanácsi irányelv (HL L 1989., L 19., 16. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 337. o.; a továbbiakban: „a 89/48 irányelv") 1., 3., 4., 7., 8. és 10. cikkéből eredő kötelezettségeit.

2 A jelen ügyben feltett fő jogkérdés hasonló az azon ügyben feltett kérdéshez, amelyben szintén ma születik ítélet (C-286/06. sz., Bizottság kontra Spanyolország ügy; EBHT 2008., I-8025. o.). Mindkét ügy azzal a kérdéssel kapcsolatos, hogy mennyiben lehet a 89/48 irányelv rendelkezéseire hivatkozni valamely tagállam arra való kötelezése érdekében, hogy az elismerje a saját területén folytatott tanulmányokat követően valamely más tagállam hatóságai által kiadott okleveleket.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

3 A 89/48 irányelv harmadik és negyedik preambulumbekezdéséből az következik, hogy az irányelv célja egy olyan általános rendszer bevezetése a felsőfokú oklevelek elismerése terén, amely megkönnyíti az európai polgárok számára az olyan szakmai tevékenységek gyakorlását, amelyek folytatásának a fogadó tagállamban a középfokú oktatást követő (felsőfokú) képzés elvégzése a feltétele, amennyiben olyan oklevéllel

rendelkeznek, amely e tevékenységekre felkészítő, legalább három évig tartó tanulmányokat igazol, és amelyet valamely másik tagállamban állítottak ki.

Az „oklevél” fogalma

4 A 89/48 irányelv 1. cikkének a) pontja a következőképpen rendelkezik:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

a) oklevél: minden oklevél, bizonyítvány és a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítvány, illetve ezek az oklevelek, bizonyítványok és a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványok együttesen,

– amelyeket az egyes tagállamban annak törvényi, rendeleti és közigazgatási előírásai szerinti illetékes hatósága állít ki,

– amely azt igazolja, hogy az oklevél tulajdonosa legalább három évig tartó felsőfokú képzést vagy ennek megfelelő időtartamú részképzést végzett el egyetemen, felsőoktatási intézményben vagy más hasonló szintű intézményben

[helyesen: más, azonos szintű képzést nyújtó intézményben], és adott esetben a felsőfokú képzésen felül szükséges szakmai gyakorlatot is megszerezte, és

– amely azt igazolja, hogy az oklevél tulajdonosa rendelkezik olyan képesítéssel, amely egy szabályozott szakma megkezdéséhez vagy gyakorlásához az adott tagállamban szükséges,

feltéve, hogy az oklevéllel, bizonyítvánnyal és a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítvánnyal igazolt képzést az érintett személy túlnyomórészt a Közösség területén szerezte meg [helyesen: végezte el], vagy ha az oklevél tulajdonosa hároméves szakmai tapasztalattal rendelkezik, amelyet az a tagállam igazol, amely egy harmadik ország oklevelét, bizonyítványát vagy a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványát elismerte.

Az első albekezdésben említett oklevéllel egyenértékű minden olyan oklevél, bizonyítvány és a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítvány, illetve ezek az oklevelek, bizonyítványok vagy a képesítés megszerzéséről szóló egyéb tanúsítványok együttesen, amelyet az egyik tagállam illetékes hatósága állított ki egy, a Közösségen belül megszerzett, és ennek a tagállamnak az illetékes hatósága által egyenértékűnek elismert képzés befejezésekor, és ebben a tagállamban a szabályozott szakma megkezdésével vagy annak gyakorlásával kapcsolatban ugyanezeket a jogokat biztosítja".

Az elismerésre vonatkozó kötelezettség

5 A 89/48 irányelv 3. cikkének első albekezdése úgy rendelkezik, hogy az a fogadó ország, amelyben valamely szabályozott szakma megkezdését vagy gyakorlását oklevél megszerzésétől teszik függővé, a nem megfelelő képesítésre való hivatkozással nem tagadhatja meg valamely tagállam állampolgárától az adott foglalkozás megkezdésének vagy gyakorlásának jogát, amennyiben a kérelmező rendelkezik az e rendelkezésben meghatározott képesítésekkel. Különösen ez az eset áll fenn olyankor, ha a kérelmező olyan, valamely tagállamban szerzett felsőfokú oklevéllel rendelkezik, amely valamely másik tagállamban a foglalkozásnak az ezen utóbbi ország területén való megkezdéséhez, illetve gyakorlásához előírt.

A kiegyenlítő intézkedések

6 A 89/48 irányelv 3. cikkének sérelme nélkül annak 4. cikke lehetővé teszi, hogy a fogadó tagállam az ott meghatározott egyes esetekben meghatározott időtartamú szakmai tapasztalat igazolását, legfeljebb három évig tartó adaptációs időszak teljesítését vagy alkalmassági vizsga letételét követelje meg a kérelmezőtől (a továbbiakban: kiegyenlítő intézkedések).

7 A 89/48 irányelv 4. cikke (1) bekezdése b) pontjának harmadik franciabekezdése szerint, amennyiben a fogadó állam él a kiegyenlítő intézkedések előírásának lehetőségével, akkor a kérelmezőnek fel kell ajánlania az adaptációs időszak, illetve a szakmai alkalmassági vizsga közötti választás lehetőségét. Ettől az alapelvtől eltérően a fogadó állam előírhatja az adaptációs időszakot vagy az alkalmassági vizsgát, ha olyan szakmákról van szó, „amelyek gyakorlása megköveteli a nemzeti jog pontos ismeretét, és amelyeknél a nemzeti jog kérdéseit illető tanácsadás és/vagy segítségnyújtás a szakmai tevékenység alapvető és állandó része”. A kérelmező választási lehetőségének biztosításától való eltérések bevezetése más szakmák esetében az ugyanezen irányelv 10. cikkében foglalt eljárás alkalmazásához kötött, amelynek többek között előfeltétele

a Bizottság értesítése az eltérés tervéről, amely ellen az az értesítéstől számított három hónapos határidőn belül tiltakozhat.

Az állam által elismert szövetségek vagy szervezetek által szabályozott szakmákra vonatkozó rendelkezések

8 A 89/48 irányelv 1. cikkének d) pontja különbséget tesz a közvetlenül vagy közvetve az állam által szabályozott szakmai tevékenységek, és az állam által elismert szövetségek vagy szervezetek által szabályozott szakmai tevékenységek között. E rendelkezés szerint:

„szabályozott szakmai tevékenység: az olyan szakmai tevékenység, amelynek megkezdése vagy gyakorlása, vagy gyakorlásának bármelyik módja egy tagállamban közvetlenül vagy közvetetten törvényi, rendeleti és közigazgatási szabályok útján oklevél megszerzéséhez van kötve. Szabályozott szakmai tevékenység gyakorlási módjának számít különösen

– egy szakmai tevékenység gyakorlása olyan cím viselésével együtt, amelyet csak a vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási előírásoknak megfelelő oklevéllel rendelkező személy használhat,

– szakmai tevékenység gyakorlása az egészségügyben, ha ennek a tevékenységnek a díjazását és/vagy megtérítését a tagállam szociális biztonsági rendszere oklevél megszerzéséhez köti.

Az olyan szakmai tevékenység, amelyre az első albekezdés nem vonatkozik, a szabályozott szakmai tevékenységgel egyenértékűnek számít, ha egy olyan szövetség vagy szervezet tagjai gyakorolják, amelynek célja az érintett foglalkozás színvonalának fejlesztése és megőrzése, és amelyet az egyik tagállam e cél elérése érdekében egy bizonyos formában elismer, és amely

– tagjainak oklevelet ad ki,

– biztosítja, hogy tagjai az általa megállapított szakmai magatartási szabályokat betartják, és

– feljogosítja tagjait egy bizonyos cím viselésére, illetve meghatározott rövidítés használatára vagy ennek az oklevélnek megfelelő jogállásra.

A melléklet azoknak a szövetségeknek vagy szervezeteknek a nem kimerítő felsorolását tartalmazza, amelyek az irányelv elfogadásának időpontjában a második albekezdés rendelkezéseinek megfelelnek. Ha egy tagállam egy szövetséget vagy szervezetet a második albekezdés rendelkezései értelmében elismer, erről értesíti a Bizottságot, amely ezt az információt közzéteszi az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában*.”

9 A 89/48 irányelv 7. cikkének (3) bekezdése, amely az ugyanezen irányelv 1. cikke d) pontjának második franciabekezdése értelmében vett szövetség vagy szervezet által szabályozott szakmák vonatkozásában egy különleges rendelkezést ír elő, szó szerint a következőképpen rendelkezik:

„Amennyiben egy foglalkozást a fogadó tagállamban az 1. cikk d) pontja szerinti szövetség vagy szervezet szabályoz, úgy a tagállamok állampolgárai csak akkor jogosultak az adott szakmai cím, illetve annak rövidítésének az adott szövetség vagy szervezet által engedélyezett viselésére, ha igazolni tudják, hogy az adott szövetség vagy szervezet tagjai.

Amennyiben az adott szövetség vagy szervezet a tagfelvételt szakmai képzettségtől teszi függővé, úgy ezt más tagállamok állampolgáraival szemben, akik az 1. cikk a) pontja szerinti oklevéllel vagy a 3. cikk b) pontja értelmében vett képesítéssel rendelkeznek, csak az ezen irányelvben előírtak, különösen annak 3. és 4. cikke alapján teheti meg."

A fogadó tagállam által megkövetelhető igazolások

10 A 89/48 irányelv 8. cikke (1) bekezdésének értelmében a fogadó tagállam elfogadja a tagállamok illetékes hatóságai által kiállított azon igazolásokat és okmányokat, amelyeket a kérelmezőnek – az ezen irányelv 3. és 4. cikkében foglalt feltételek igazolásaként – csatolnia kell az adott foglalkozás gyakorlására irányuló kérelméhez.

A nemzeti szabályozás

11 A 2001. október 22-i 373/2001 elnöki rendelettel (FEK A' 251.) és a 2002. december 23-i 385/2002 elnöki rendelettel (FEK A. 334.) módosított, 2000. június 28-i 165/2000 elnöki rendelet (FEK A. 149.; a továbbiakban: a 165/2000. sz. rendelet) célja a 89/48 irányelv átültetése a görög jogba.

12 A 165/2000. sz. rendelet 10. cikke kizárólagos hatáskörrel ruházta fel a Saeittét, amely ugyanezen rendelet 11. cikke értelmében azt a feladatot kapta, hogy határozzon a 89/48 irányelv hatálya alá tartozó felsőoktatási oklevelek elismerése iránti kérelmekről.

13 Azokban az esetekben, amikor a Bizottság a nemzeti jog különös rendelkezéseit kifogásolja jogalapjaiban, ott ezeket pontosan meg fogjuk jelölni az említett jogalapok vizsgálata keretében.

A pert megelőző eljárás

14 37 magánszemélytől érkezett panaszt követően a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a görög szabályozás több pontot illetően nem felel meg a 89/48 irányelvnek. Emiatt 2001. július 27-én felszólító levelet küldött a Görög Köztársaságnak, amelyet ugyanezen év

december 21-én egy újabb (kiegészítő) felszólító levél követett. A Görög Köztársaság e levelekre 2001. október 12-i, illetve 2002. március 13-i leveleivel válaszolt.

15 Mivel úgy ítélte meg, hogy e válaszok nem voltak kielégítőek, a Bizottság 2002. július 1-jén indokolással ellátott véleményt, valamint 2004. július 9-én egy újabb (kiegészítő) indokolással ellátott véleményt küldött a Görög Köztársaságnak, felszólítva az említett tagállamot arra, hogy a kézbesítésüktől számított két hónapon belül tegye meg az ezen véleményekben foglaltaknak való megfeleléshez szükséges intézkedéseket. Az érintett tagállam az említett véleményekre 2002. szeptember 3-i, 2004. augusztus 26-i és 2005. április 7-i leveleivel válaszolt.

16 Teljes mértékben elismerve azt, hogy a Görög Köztársaság által szolgáltatott információk bizonyos kérdéseket illetően választ adnak kifogásaira, a Bizottság fenntartotta azon álláspontját, miszerint e tagállam nem hozta meg a 89/48 irányelv átültetéséhez szükséges valamennyi intézkedést. Ennek következtében a Bizottság a jelen kereset előterjesztése mellett döntött.

A keresetről

17 A kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetének alátámasztásként a Bizottság hét jogalapra hivatkozik. Figyelemmel a görög kormány által annak ellenkérelmében előterjesztett érvekre és pontosításokra, a Bizottság elállt a negyedik és a hetedik jogalapjától, ezért azokat nem szükséges vizsgálni.

A honosítási egyezmény alapján nyújtott képzések elismerésének hiányára alapított, első jogalapról

18 A Bizottság által hivatkozott első jogalap az azon egyezmény alapján nyújtott képzéseket követően megszerzett oklevelek elismerésének szisztematikus elutasításán alapul, amelynek értelmében a Görögországban valamely magánszervezet által nyújtott képzést az e képzést elvégző diákok részére az oklevelet kiadó valamely másik tagállam illetékes hatósága honosítja (a továbbiakban: honosítási egyezmény).

19 E tekintetben bizonyos, hogy a Görög Köztársaság az egyetemi, illetve a felsőfokú oktatás biztosításának lehetőségét kizárólag a közintézmények számára tartja fenn. Ennek következtében megtagadja a honosítási egyezmények keretében nyújtott képzések elismerését, valamint az e képzések végeztével a más tagállamok illetékes hatóságai által kiadott oklevelek elismerését.

20 A Bizottság szerint ennek megtagadása a 89/48 irányelv 1. cikke a) pontjának és 3. cikkének megsértésének minősül. A Bizottság fenntartja, hogy a valamely honosítási egyezmény alapján nyújtott képzéseket követően megszerzett oklevél a 89/48 irányelv 1. cikke a) pontjában meghatározott olyan, valamely más tagállam illetékes hatósága által kiállított oklevél, amelyet ennélfogva a Görög Köztársaságnak ugyenezen rendelet 3. cikke értelmében el kell ismernie.

21 A Görög Köztársaság viszont arra hivatkozik, hogy a fogadó tagállam nem köteles elismerni a valamely más tagállam illetékes hatósága által kiállított oklevelet olyankor, amikor ezen oklevél részben vagy egészben a fogadó tagállamban nyújtott olyan képzést zár le, amely ez utóbbi állam jogszabályai értelmében nincs a felsőoktatáshoz tartozó képzésként elismerve.

22 A Görög Köztársaság egyrészt megjegyzi, hogy az EK 149. és 150. cikk értelmében mind az oktatási rendszer, mind a szakképzés tartalma és szervezeti felépítése a tagállamok hatáskörébe tartozik. Következésképpen a valamely tagállam területén nyújtott képzéseket e tagállam belső joga szabályozza, és a tagállam szabadon határozhatja meg többek között a felsőoktatási intézmények jogi formáját, valamint a területén működő közintézmények vagy a magánintézmények által nyújtott egyetemi és felsőfokú képzés tartalmát és szintjét. Valamely tagállam arra való kötelezése, hogy egyetemi vagy felsőfokú képzésként ismerje el a területén elvégzett olyan képzést, amely a nemzeti jog értelmében nem minősül ilyen képzésnek, sértené az EK 149. és 150. cikkből eredő hatáskörmegosztást.

23 A Görög Köztársaság ebben az összefüggésben hangsúlyozza, hogy a görög alkotmány 16. cikke értelmében egyetemi, illetve felsőfokú oktatást e tagállamban csak és kizárólag közintézmények végezhetnek, mivel felsőoktatási intézmények alapítása magánszemélyek részére kifejezetten kizárt. Ennek következtében Görögországban valamennyi magániskola által kiállított, tanulmányok elvégzéséről szóló tanúsítvány egyetemi vagy felsőfokú oklevélként történő elismerése kizárt.

24 Másrészről, ami a 89/48 irányelv különös rendelkezéseit illeti, azt a kérdést, hogy egy adott tagállamban lévő oktatási intézmény „egyetemnek vagy felsőoktatási intézménynek", illetve „más, azonos szintű intézménynek [helyesen: más, azonos szintű képzést nyújtó intézménynek]" minősül-e a 89/48 irányelv 1. cikke a) pontjának második franciabekezdése értelmében, kizárólag azon tagállam jogára figyelemmel kell vizsgálni, amelynek területén a képzést nyújtják. Jelen esetben tehát a szóban forgó intézmények minősítése kizárólag a görög jog figyelembevételével vizsgálandó. Amennyiben a honosítási egyezmény keretében zajló képzéseket olyan Görögországban található intézményekben nyújtják, amelyek nem felelnek meg a görög jog által előírt feltételeknek, akkor az e képzések elvégzését követően kiállított oklevelek nem minősülnek a 89/48 irányelv 1. cikke a) pontja értelmében vett oklevélnek. Ennélfogva e tanúsítványokat illetően semmiféle elismerésre vonatkozó kötelezettség nem következik a 89/48 irányelvből.

25 A Bizottság e tekintetben úgy érvel, hogy a honosítási egyezmények keretében nyújtott képzés, valamint az ilyen képzés elvégzését követően kiállított oklevelek teljes egészében azon tagállam oktatási rendszerének hatálya alá tartoznak, ahol az oklevelet kiadó intézmény található, függetlenül attól, hogy az oktatás mely tagállamban zajlott. A Bizottság szerint tehát az EK 149. és 150. cikk értelmében a képzések tartalmának és szervezeti felépítésének meghatározása, valamint az oktatás szintjének értékelése annak a tagállamnak a feladata, amelyben az oklevelet kiadó intézmény található. Ugyanezen okból kifolyólag a görög alkotmány 16. cikke nem alkalmazható a honosítási egyezmények keretében nyújtott képzésekre olyankor, ha azok nem a görög oktatási rendszer hatálya alá tartoznak.

A Bíróság álláspontja

26 A 89/48 irányelv 4. cikke rendelkezéseinek sérelme nélkül, az irányelv 3. cikke első albekezdésének a) pontja minden, valamely tagállamban a szabályozott szakma gyakorlását lehetővé tevő, az ezen irányelv értelmében vett „oklevéllel" rendelkező kérelmező számára biztosítja a jogot ugyanezen szakma valamely másik tagállamban történő gyakorlására.

27 A 89/48 irányelv 1. cikke a) pontjában szereplő „oklevél" fogalma lehetővé tesz bizonyos fenntartásokat az irányelvnek a harmadik államokban szerzett képesítésekre való alkalmazását illetően.

28 Azonban sem a 89/48 irányelv 1. cikkének a) pontja, sem annak más rendelkezése nem tartalmaz korlátozást azon tagállamok tekintetében, amelyben a kérelmezők a szakképesítésüket szerezték. Ugyanis az említett 1. cikk a) pontjának első franciabekezdéséből kifejezetten az következik, hogy elegendő, ha a képzésre „túlnyomórészt a Közösség

területén” került sor. A Bíróság korábban már kimondta, hogy e kifejezés felöleli mind a kérdéses képzésről szóló tanúsítványt kiállító tagállamban zajlott képzést, mind a részben vagy egészben valamely más tagállamban zajlott képzést (a C-102/02. sz. Beuttenmüller-ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-5405. o.] 41. pontja).

29 Egyébiránt az efféle korlátozást semmi sem indokolná, mivel a 89/48 irányelv alkalmazhatóságának megállapítása szempontjából a fő kérdés az, hogy a kérelmező rendelkezik-e felhatalmazással valamely tagállamban a szabályozott szakma gyakorlására. Az irányelv által létrehozott rendszer szerint az oklevelet nem az azt megelőző képzés belső értéke miatt ismerik el, hanem azért, mert az lehetővé teszi a szabályozott szakma megkezdését abban a tagállamban, ahol azt kiállították vagy elismerték. Ennélfogva a valamely tagállamban elvégzett képzés és a fogadó tagállamban zajló képzések időtartama vagy tartalma közötti eltérések nem elegendőek az érintett szakképesítés elismerése megtagadásának indokolásához. Legfeljebb, amennyiben ezen eltérések jelentősek, ez indokolhatja, hogy az említett irányelv 4. cikke értelmében a fogadó tagállam arra kötelezze a kérelmezőt, hogy az e rendelkezésben foglalt kiegyenlítő intézkedésnek vagy intézkedéseknek tegyen eleget (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Beuttenmüller-ügyben hozott ítélet 52. pontját, és a C-330/03. sz. Colegio-ügyben 2006. január 19-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-801. o.] 19. pontját).

30 A felsőfokú oklevelek elismerésének a 89/48 irányelv által kialakított általános rendszere ugyanis a tagállamoknak az általuk adott szakképesítések terén vett kölcsönös bizalmán alapul. E rendszer lényegében vélelmet állít fel a tekintetben, hogy a valamely tagállamban valamely szabályozott szakma gyakorlására feljogosított kérelmező képesítései elegendőek ugyanezen szakmának a többi tagállamban történő gyakorlásához.

31 E rendszernek – amely nem harmonizálja a szabályozott szakmák megkezdését lehetővé tevő képzéseket – az a velejárója, hogy kizárólag a szakma megkezdését lehetővé tevő okleveleket kiadó illetékes hatóságok hatáskörébe tartozik annak vizsgálata, hogy az ő szakképzési rendszerükben alkalmazandó szabályokra tekintettel

fennállnak-e a diploma kiadásának feltételei. E tekintetben kiemelhető, hogy a 89/48 irányelv 8. cikkének (1) bekezdése előírja a fogadó tagállam számára annak kötelezettségét, hogy annak igazolásaként, hogy az oklevél elismerésének feltételei fennállnak, minden esetben elfogadja a többi tagállam illetékes hatóságai által kiállított tanúsítványokat és okmányokat. Következésképpen a fogadó tagállam nem vizsgálhatja azt, hogy mi alapján állították ki e okmányokat, ugyanakkor lehetősége van ellenőrzéseket végezni a 89/48 irányelv 1. cikke a) pontjában meghatározott azon feltételeket illetően, amelyek fennállása nem derül ki az említett okmányok szövegéből.

32 Ennélfogva szintén kizárólag azon tagállam szakképzési rendszerében alkalmazandó szabályokra tekintettel kell vizsgálni azt, hogy az az intézmény, amelyben az oklevél jogosultja a képzést végezte „egyetemnek vagy felsőoktatási intézménynek", illetve „más, azonos szintű intézménynek [helyesen: más, azonos szintű képzést nyújtó intézménynek]" minősül-e a 89/48 irányelv 1. cikke a) pontjának második franciabekezdése értelmében, amelyben az oklevelet kiadó illetékes hatóság található.

33 E tekintetben a Görög Köztársaság által javasolt megközelítés, amely szerint azon tagállam szabályait kell alkalmazni, amelyben a képzés történt, lényegében azt eredményezné, hogy arra kötelezné az okleveleket kiadó illetékes hatóságokat, hogy eltérő módon kezeljék az egyenértékű képzést elvégzett érdekelteket attól függően, hogy mely tagállamban folytatták tanulmányaikat.

34 Egyébiránt megjegyzendő, hogy magának a 89/48 irányelvnek a szövege szerint sem kell a képzést feltétlenül valamely egyetemen vagy felsőoktatási intézményben végezni. Ugyanis ezen irányelv 1. cikke a) pontjának második franciabekezdése szerint elegendő, ha „azonos szintű intézményről [helyesen: azonos szintű képzést nyújtó intézményről]" van szó. Következésképpen, az e rendelkezés által előírt feltétel nem annak biztosítására szolgál, hogy az oktatási intézmény alaki követelményeknek feleljen meg a státuszát

illetően, hanem lényegében a nyújtott képzés szintjére utal. E feltétel szoros kapcsolatban van a kiállított oklevél jellemzőivel. Ezért az e tekintetben végzett vizsgálatnak az oklevelet kiadó illetékes hatóság hatáskörébe kell tartoznia, amely biztosítja, hogy azt csak olyan személyek részére állítják ki, akik megfelelő képesítéssel rendelkeznek azon szabályozott szakma gyakorlásához, amelynek megkezdését az oklevél lehetővé teszi.

35 A fent említett megfontolásokból következően a 89/48 irányelv 1. cikke a) pontját és 3. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a fogadó tagállam, ugyenezen irányelv 4. cikke alkalmazásának fenntartásával, akkor is köteles elismerni a valamely más tagállam hatósága által kiállított oklevelet, ha ezen oklevél részben vagy egészben a fogadó tagállamban zajlott képzést zár le, és ez utóbbi állam jogszabályai szerint azt nem tekintik a felsőoktatás területére tartozónak.

36 Hozzá kell tenni, hogy ezen értelmezés nem kérdőjelezi meg a Görög Köztársaságnak az oktatás tartalmáért és az oktatási rendszer szervezeti felépítéséért való felelősségét.

37 Először is e tekintetben hangsúlyozandó, hogy a 89/48 irányelv nem a felsőoktatási képzésre vonatkozó tanúsítványok elismerésére vonatkozik, hanem kizárólag a szabályozott szakmák megkezdését lehetővé tevő szakképesítésekre.

38 Ezenkívül, a 89/48 irányelvnek a külön szakmákra vonatkozó ágazati irányelvektől eltérően nem célja a hatálya alá tartozó szakmák megkezdése és gyakorlása feltételeinek harmonizációja, következésképpen e feltételek meghatározása a közösségi jogban előírt korlátok között továbbra is a tagállamok hatásköre (a C-149/05. sz. Price-ügyben 2006. szeptember 7-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-7691. o.] 54. pontja).

39 Végezetül, a 89/48 irányelv által bevezetett elismerési módszer nem eredményezi az érintett oklevelek és szakképesítések automatikus és feltétlen elismerését. Ezen irányelv 4. cikke ugyanis kifejezetten lehetővé teszi kiegyenlítő intézkedések előírását, amennyiben bebizonyosodik, hogy a kérelmező által végzett képzés az időtartamát vagy tartalmát illetően eltér a Görögországban megkívánt képzéstől.

40 Ugyanígy, mivel azokat a többi tagállam illetékes hatóságai kizárólag az ő vonatkozó szakképzési rendszereikben alkalmazandó szabályokat figyelembe véve adják ki, ezért a honosítási egyezmények keretében nyújtott képzéseket lezáró oklevelek a 89/48 irányelv kontextusában nem tartoznak a görög oktatási rendszer hatálya alá. Ennélfogva a görög egyetemi képzések magas szintjének biztosítására irányuló célkitűzést nem kérdőjelezik meg e képzések, amelyek tekintetében a színvonal biztosítása az említett képzéseket lezáró okleveleket kiállító, más tagállamokbeli illetékes hatóságok feladata.

41 Az előbbi megfontolásokra tekintettel azt kell megállapítani, hogy a Bizottság első jogalapja megalapozott.

A különféle kiegyenlítő intézkedések közötti választási lehetőség hiányára alapított, második jogalapról

42 A 165/2000. sz. rendelet 5. cikke (1) bekezdése b) pontjának bb) alpontja kimondja azt az elvet, miszerint amikor a kérelmezővel szemben kiegyenlítő intézkedés előírása indokolt, ez utóbbi választhat az adaptációs időszak és az alkalmassági vizsga közül.

Ugyanezen rendelkezés eltérést tartalmaz ettől az elvtől, amely a következőképpen van megfogalmazva:

„E választási lehetőség nem alkalmazandó sem az olyan szakmák esetében, amelyek gyakorlása megköveteli a nemzeti jog pontos ismeretét, és amelyeknél a nemzeti jog kérdéseit illető tanácsadás és/vagy segítségnyújtás a szakmai tevékenység alapvető és állandó része, sem az olyan egyéb szakmák esetében, amelyek eltérő különös rendelkezések hatálya alá tartoznak”.

43 A Bizottság szerint e rendelkezés ellentétes a 89/48 irányelv 4. cikke (1) bekezdése b) pontjának harmadik franciabekezdésével és 10. cikkével, mivel eltér attól az elvtől, amely szerint a kiegyenlítő intézkedések közötti választási lehetőség a kérelmezőt nem csak azon szakmák esetében illeti meg, amelyek a nemzeti jog ismeretét igénylik, hanem az „olyan egyéb szakmák esetében” is, „amelyek eltérő különös rendelkezések hatálya alá tartoznak”.

44 Ezért meg kell állapítani, hogy a Bizottság által hivatkozott második jogalap, az általa kifejtett okból, megalapozott.

45 A Görög Köztársaság egyébként elismerte e jogalap megalapozottságát és pontosította, hogy a vitás rendelkezés „kodifikációs hiba” eredménye. Jelezte, hogy az érintett mondatrész törléséről rendelkező elnöki rendelet elfogadása folyamatban van.

A Saeitte hatáskörével kapcsolatos, harmadik jogalapról

46 A 165/2000. sz. rendelet 10. cikke (1) bekezdése b) pontjának aa) és bb) alpontja értelmében a Saeitte hatáskörébe tartozik különösen:

„a szakmai egyenértékűség elismerése szempontjából döntő jelentőségű valamennyi kérdés vizsgálata, különösen annak vizsgálata, hogy:

aa) az az oktatási intézmény, amelyben a kérelmező a szakképzését végezte, a felsőoktatáshoz tartozik-e,

bb) a kérelmező rendelkezik-e az előírt szakmai tapasztalattal abban az esetben, ha a képzés időtartama legalább egy évvel rövidebb a Görögországban ugyanezen szakma gyakorlásához előírt képzés időtartamánál”.

47 A Bizottság szerint a fent említett rendelkezés ellentétes a 89/48 irányelv 8. cikkének (1) bekezdésével, mivel hatáskört ad a fogadó tagállam hatóságának arra, hogy olyan tényeket vizsgáljon, amelyek az említett 8. cikk (1) bekezdése értelmében döntő módon a származási tagállam illetékes hatóságai által kiállított igazolásokkal és okmányokkal bizonyítottak.

48 Ezért meg kell állapítani, hogy a Bizottság által hivatkozott harmadik jogalap, az általa kifejtett okból, megalapozott.

49 A Görög Köztársaság egyébként elismerte e jogalap megalapozottságát, és jelezte, hogy a 165/2000. sz. rendelet 10. cikke (1) bekezdése b) pontja aa) és bb) alpontjának hatályon kívül helyezéséről rendelkező elnöki rendelet elfogadása folyamatban van.

A közszektorba felvételre kerülő személyek oklevelei elismerésének hiányára alapított, ötödik jogalapról

50 Kereseti kérelmeinek negyedik franciabekezdésében a Bizottság egy, a közszektorba felvételre kerülő személyek illetményének növekedésével és előmenetelével kapcsolatos ötödik jogalapra hivatkozik.

51 A Bizottság szerint a Saeitte és a görög közszektor különféle szervei által folytatott gyakorlat ellentétes a 89/48 irányelv 3. cikkével, mivel az ezen irányelv értelmében vett oklevelek közszektorban dolgozó jogosultjait megfosztja attól a lehetőségtől, hogy tanúsítványaikat szakmai szempontból egyenértékűnek ismerjék el a hierarchia szerinti, illeve a fizetés szerinti besorolás céljából, és emiatt ők nem tudják szakmájukat ugyanazon feltételek mellett gyakorolni, mint a nemzeti oklevelek jogosultjai.

52 A Görög Köztársaság vitatja ezen állításokat. Viszonválaszában arra hivatkozik, hogy a közszolgálati törvény 2683/1999. törvényben (FEK A'19) foglalt rendelkezései biztosítják a lehetőséget a 165/2000. sz. rendelet hatálybalépését követően felvett azon személyek részére, akik úgy vélik, hogy őket tévesen sorolták be valamely köztisztviselői kategóriába, hogy kérelmezzék a magasabb fokozatba történő átsorolásukat, amennyiben megfelelnek a hatályos rendelkezésekben foglalt feltételeknek.

53 A Bíróság által feltett kérdésre adott válaszként a Görög Köztársaság jelezte, hogy az átsoroláshoz való jog megilleti mind a 165/2000. sz. rendelet hatálybalépése előtt felvett személyeket, mind az azt követően felvett személyeket.

54 A Görög Köztársaság által e vonatkozásban idézett közszolgálati törvény 70. cikke (1) és (2) bekezdésének szövege a következő:

„Magasabb kategóriájú állásba történő átsorolás

(1) A köztisztviselőt, kérelmére, át lehet sorolni az ugyanazon minisztérium vagy ugyanazon közigazgatási szerv szervezetén belül megüresedő magasabb kategóriájú állásba. A köztisztviselőnek meg kell felelnie az azon állás betöltéséhez szükséges alaki és anyagi feltételeknek, amelybe őt átsorolják. A próbaidős köztisztviselőt nem lehet átsorolni.

(2) Azok a köztisztviselők, akik felvételi kérelmük időpontjában megfeleltek a magasabb kategóriájú állásba történő felvételhez szükséges alaki feltételeknek, csak a felvételüket követő nyolc év elteltével sorolhatók át."

55 A Bizottság a tárgyaláson arra hivatkozott, hogy e rendelkezés alacsonyabb szintű jogbiztonságot nyújt azon érdekeltek számára, akiket a 165/2000. sz. rendelet hatálybalépése előtt vettek fel, mint amelyet akkor élveznének, ha okleveleiket a 89/48 irányelv 3. cikkének megfelelően elismerték volna. E tekintetben a Bizottság különösen azt hangsúlyozza, hogy a közszolgálati törvény 70. cikke (2) bekezdése értelmében a valamely fokozatba tévesen besorolt köztisztviselőnek a felvételétől számítva nyolc évet kell várnia addig, míg őt magasabb kategóriájú állásba sorolhatják át.

56 Egyébként, a Bíróság által a tárgyaláson feltett kérdésre adott válaszként a Görög Köztársaság megerősítette, hogy a közszolgálati törvény 70. cikke (1) bekezdésének szövege szerint a tévesen besorolt személyek csak akkor kérhetik átsorolásukat, ha ugyanazon minisztérum vagy közigazgatási szerv szervezetén belül valamely magasabb kategóriájú állás megüresedik.

57 E kérdéseket illetően a Görög Köztársaság a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy „vállalja, hogy valamennyi átsorolási kérelmet a lehető legkedvezőbb módon fog elbírálni", és hogy folyamatos erőfeszítéseket tesz a közösségi jog értelmében átsorolandó személyek átsorolása érdekében. Ami a közszolgálati törvény 70. cikke (2) bekezdésében foglalt nyolcéves várakozási időt illeti, e rendelkezés nem vonatkozik azokra a személyekre, akiket adminisztrációs hiba folytán nem abba a fokozatba soroltak be, amelybe kezdettől fogva kellett volna. Egyébként a Görög Köztársaság jelezte, hogy kész visszamenőleges hatállyal rendezni azon személyek helyzetét, akiket a 89/48 irányelv belső jogba való késedelmes átültetése miatt nem az ilyen (megfelelő) fokozatba vettek fel.

58 Emlékeztetni kell arra, hogy az irányelvek rendelkezéseit vitathatatlanul kötelező hatállyal és a jogbiztonság követelményét kielégítő egyediséggel, pontossággal és egyértelműséggel kell átültetni. E tekintetben nem fogadhatók el az olyan egyszerű deklarációk, mint amelyeket a Görög Köztársaság a tárgyaláson tett, és amelyek – a közszolgálati törvény kifejezett rendelkezései mellett – az érintett jogalanyokat egy közösségi jog által szabályozott területen bizonytalanságban hagyják jogaik és kötelezettségeik terjedelmét illetően (lásd ebben az értelemben többek között a C-80/92. sz., Bizottság kontra Belgium ügyben 1994. március 24-én hozott ítélet [EBHT 1994., I-1019. o.] 20. pontját, a C-151/94. sz., Bizottság kontra Luxemburg ügyben 1995. október 26-án hozott ítélet [EBHT 1995., I-3685. o.] 18. pontját, és a C-415/01. sz., Bizottság kontra Belgium ügyben 2003. február 27-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-2081. o.] 21. pontját).

59 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Bizottság által hivatkozott ötödik jogalap az arra alapított részében, hogy a Görög Köztársaság nem teszi lehetővé a közszektorban azon személyek magasabb fokozatba való átsorolását, akiket korábban alacsonyabb fokozatba vettek fel, mint amelyre akkor számíthattak volna, ha okleveleiket az illetékes hatóság a 89/48 irányelv 3. cikkének megfelelően elismerte volna, megalapozott.

A görögországi szakmai kamarába történő felvétel szabályaira alapított, hatodik jogalapról

60 A Bizottság, kereseti kérelmeinek negyedik franciabekezdésében, egy hatodik jogalapra is hivatkozik, amelyet a görögországi szakmai kamarába (Techniko Epimelitirio Ellados, a továbbiakban: TEE) történő felvétel szabályaira alapít.

61 Görögországban a mérnöki foglalkozás szabályozott szakma, melynek gyakorlása a TEE tagjai részére van fenntartva. Ez utóbbi (a TEE) az építésügyi minisztérium felügyelete alatt álló, közjog hatálya alá tartozó jogi személy, amelyet az 1486/1984 törvénnyel (FEK A' 161. o.) és az 1991. november 30-i/december 12-i 512/1991 elnöki rendelettel (FEK A' 190. o.) módosított, a TEE összetételére vonatkozó rendelkezések és jogszabályok megalkotásáról szóló, 1926. november 27-i/december 14-i elnöki rendelet (a továbbiakban: TEE rendelet) létesített.

62 Az 1486/1984. törvény 4. cikkének (3) bekezdése többek között előírja, hogy a TEE a hatályos rendelkezéseknek megfelelően vizsgákat szervez, engedélyt ad a mérnöki szakma gyakorlására, és vezeti a mérnökök nyilvántartását.

63 A mérnöki szakma gyakorlása TEE általi engedélyezésének eljárását az építésügyi, valamint az oktatási és kulturális miniszter 1984. szeptember 14-i ED 5/4/3399. együttes rendelete (FEK B' 713. o.) határozza meg. Ezen együttes miniszteri rendelet, 1. és 2. §-ában előírja, hogy:

„1. § A szakma gyakorlására a TEE szóbeli vizsgát követően ad engedélyt a belföldi felsőoktatási intézmény vagy egyenértékű külföldi oktatási intézmény oklevelével rendelkező mérnöknek.

2. § Az érdekelteknek be kell mutatniuk a TEE-nek az alábbi igazoló okiratokat:

[…]

d) (a külföldön oklevelet szerzett személynek): a mellékelt oklevél egyenértékűségi igazolását, amelyet a külföldi oklevelek elismerésének egyetemközi központja (Diapanepistimiako Kentro Anagnoriseos Titlon Spoudon tis Allodapis, a továbbiakban: Dikatsa) állított ki;

[…]”

A felek érvei

64 A Bizottság szerint a TEE a más tagállamban képesítést szerzett, és a 89/48 irányelv értelmében vett oklevéllel rendelkező mérnökök e nyilvántartásba való bejegyzését egyrészt egy vizsga sikeres letételétől, másrészt ezen oklevélnek a Dikatsa által kiállított egyenértékűségi igazolásának bemutatásától teszi függővé. A Bizottság ezen állítását az ED 5/4/3399. együttes rendelet szövegére alapítja, és azokra a panaszokra hivatkozik, melyek szerint több tucatnyi bejegyzési kérelem van a TEE előtt folyamatban válasz nélkül.

65 E követelmények a Bizottság szerint ellentétesek a 89/48 irányelv 7. cikkének (3) bekezdésével, mivel e rendelkezés értelmében valamely szakmai szövetség vagy szervezet a tagfelvételt csak az ezen irányelv, különösen annak 3. és 4. cikke által előírt feltételek alapján teheti bizonyos képesítésektől függővé.

66 A Görög Köztársaság kifejezetten elismeri, hogy a TEE nem kötheti a 89/48 irányelv értelmében vett oklevéllel rendelkező mérnökök e nyilvántartásba való bejegyzését valamely vizsga sikeres letételéhez vagy a Dikatsa által kiállított igazolás bemutatásához. Amennyiben az erre kizárólagos hatáskörrel rendelkező Saeitte elismerte az érintett oklevelet, akkor a TEE köteles az érintettet hivatalból bejegyezni a nyilvántartásába.

67 A Görög Köztársaság a tényeket illetően viszont vitatja a Bizottság által tett kifogást. A TEE gyakorlatában változás történt a 165/2000. sz. rendelet elfogadását követően, hiszen ettől kezdve a Saeitte által elismert oklevelek alapján a TEE az érintetteket automatikusan bejegyzi.

68 Ami az ED 5/4/3339. miniszteri együttes rendeletet illeti, az nem vonatkozik a 89/48 irányelv hatálya alá tartozó és a 165/2000. sz. rendelet értelmében elismert oklevelek jogosultjaira. A szóban forgó vizsgák csak azokra az egyéb kérelmezőkre vonatkoznak, akik a mérnöki szakma gyakorlását Görögországban akarják megkezdeni. A 89/48 irányelv hatálya alá tartozó oklevelek jogosultjai számára az elismerés a 165/2000. sz. rendelet alapján biztosított, és ennélfogva nekik nem kell vizsgát tenni. Ennélfogva, pusztán az, hogy a vizsgakiírás nem említi kifejezetten az ilyen oklevelek jogosultjait, még nem jelenti a 89/48 irányelv megsértését. A Görög Köztársaság viszonválaszában hozzáteszi, hogy a TEE módosítani szándékozik a vizsgakiírásain annak érdekében, hogy azok semmilyen kétségre ne adjanak alapot.

69 Ami a Bizottsághoz érkezett panaszokat illeti, a Görög Köztársaság továbbra is azt állítja, hogy minden eset egyedi, és megemlít hat olyan egyedi esetet, amikor a TEE a kérelmeket követően haladéktalanul intézkedett az érdekeltek nyilvántartásba való bejegyzése iránt.

70 A Bizottság azt kifogásolja, hogy az ED 5/4/3339. miniszteri együttes rendelet 1. cikke általános jelleggel utal „a belföldi felsőoktatási intézmény vagy egyenértékű külföldi oktatási intézmény oklevelével rendelkező mérnökökre”, anélkül, hogy különbséget tenne aszerint, hogy a szóban forgó okleveleket a 165/2000. sz. rendelet értelmében elismerték-e vagy sem. Mégha a TEE gyakorlata meg is változott, a jelenlegi helyzet a migráns munkavállalók jogbiztonságát illetően veszély forrása lehet.

A Bíróság álláspontja

71 Miként azt a Görög Köztársaság is elismeri, és miként az egyébként az ítélkezési gyakorlatból is következik, a TEE nem kötheti a 89/48 irányelv értelmében vett oklevéllel rendelkező mérnökök e nyilvántartásba való bejegyzését valamely vizsga sikeres letételéhez, vagy a Dikatsa által kiállított igazolás bemutatásához (lásd ebben az értelemben a C-141/04. sz. Peros-ügyben 2005. július 14-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-7163. o.] 35. és 39. pontját). Az ilyen követelmények ellentétesek a 89/48 irányelv 3. cikke első albekezdésének a) pontjával.

72 Ugyanakkor megjegyzendő, hogy a Bizottság a kifogását e tekintetben teljes egészében ugyanezen irányelv 7. cikkének (3) bekezdésére alapította.

73 Márpedig az említett 7. cikk (3) bekezdése csak a fogadó tagállamban a 89/48 irányelv 1. cikke d) pontjának második franciabekezdésében szereplő szövetségek vagy szervezetek által szabályozott szakmákra vonatkozik.

74 E tekintetben megjegyzendő, hogy a TEE felügyelete alá tartozó szakmai tevékenységek nem a 89/48 irányelv 1. cikke d) pontja második franciabekezdésének, hanem ezen 1. cikk d) pontja első franciabekezdésének hatálya alá tartoznak. Ugyanis Görögországban a mérnöki szakma megkezdését és gyakorlását a jogszabályi rendelkezések közvetlenül az oklevél megszerzéséhez kötik.

75 E körülményekre tekintettel a Bizottság által felhozott hatodik jogalap nem lehet sikeres, hiszen az kizárólag a 89/48 irányelv egy olyan rendelkezésére hivatkozik, amely a jelen ügyben nem alkalmazható. Következésképpen a Bizottság által hivatkozott hatodik jogalapot el kell utasítani.

76 Az előbbi megfontolások egészére tekintettel azt kell megállapítani, hogy a Görög Köztársaság,

– mivel nem ismeri el a más tagállamok illetékes hatóságai által az olyan egyezmény alapján nyújtott képzéseket követően kiállított okleveleket;

– mivel a 89/48 irányelvben engedélyezettnél több esetben írja elő kiegyenlítő intézkedések alkalmazását;

– mivel a Saeittét annak vizsgálatára vonatkozó hatáskörrel ruházta fel, hogy „a felsőoktatáshoz tartozik-e az az oktatási intézmény, amelyben a kérelmező a szakmai képzését folytatta”, és hogy milyen mértékben „rendelkezik a kérelmező megfelelő szakmai tapasztalattal abban az esetben, ha a képzési idő legalább egy

évvel kevesebb annál, mint amelyet Görögországban ugyanazon hivatás gyakorlásához megkövetelnek”, és

– mivel nem teszi lehetővé a közszektorban azon személyek magasabb fokozatba való átsorolását, akiket korábban alacsonyabb fokozatba vettek fel, mint amelyre akkor számíthattak volna, ha okleveleiket a 89/48 irányelv 3. cikkének megfelelően elismerték volna,

nem teljesítette a 89/48 irányelv 1., 3., 4., 8. és 10. cikkéből eredő kötelezettségeit.

A költségekről

77 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 3. §-a értelmében részleges pernyertesség esetén a Bíróság elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását. Ezenkívül, az eljárási szabályzat 69. cikkének 5. §-a szerint a Bíróság a keresetétől vagy a kérelmétől elálló felet kötelezi a költségek viselésére, ha a másik fél kéri. E körülményekre tekintettel a Görög Köztársaságot a Bizottság költségei kétharmadának viselésére kell kötelezni, a fennmaradó részt illetően pedig úgy kell rendelkezni, hogy mindegyik fél viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) A Görög Köztársaság,

– **mivel nem ismeri el a más tagállamok illetékes hatóságai által az olyan egyezmény alapján zajlott képzéseket követően kiállított okleveleket, amelynek értelmében a Görögországban valamely magánszervezet által nyújtott képzést az említett hatóságok a nemzetivel egyenértékűnek ismerik el;**

– **mivel a 2001. május 14-i 2001/19/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, a legalább hároméves szakoktatást és szakképzést lezáró felsőfokú oklevelek elismerésének általános rendszeréről szóló, 1988. december 21-i 89/48/EGK tanácsi irányelvben engedélyezettnél több esetben írja elő kiegyenlítő intézkedések alkalmazását;**

– **mivel a felsőoktatási tanúsítványok szakmai egyenértékűségének elismerésére jogosult tanácsot annak vizsgálatára vonatkozó hatáskörrel ruházta fel, hogy „a felsőoktatáshoz tartozik-e az az oktatási intézmény, amelyben a kérelmező a szakmai képzését folytatta", és hogy milyen mértékben „rendelkezik a kérelmező megfelelő szakmai tapasztalattal abban az esetben, ha a képzési idő legalább egy évvel kevesebb annál, mint amelyet Görögországban ugyanazon hivatás gyakorlásához megkövetelnek", és**

– **mivel nem teszi lehetővé a közszektorban azon személyek magasabb fokozatba való átsorolását, akiket korábban alacsonyabb fokozatba vettek fel, mint amelyre akkor számíthattak volna, ha okleveleiket a 2001/19 irányelvvel módosított 89/48 irányelv 3. cikkének megfelelően elismerték volna,**

nem teljesítette a 2001/19 irányelvvel módosított 89/48 irányelv 1., 3., 4., 8. és 10. cikkéből eredő kötelezettségeit.

2) A Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A Görög Köztársaság viseli az Európai Közösségek Bizottsága költségeinek kétharmadát, valamint a saját költségeit.

4) Az Európai Közösségek Bizottsága viseli saját költségeinek egyharmadát.

Aláírások